

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De dubitatione inter orandum 37

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

commemorari: ac postea Deus inuocari & orari, quemadmodum Ezechias, David, & alij complures sancti fecerunt, & adhuc faciunt quotidie: solummodo tamen fidentes in gratuita misericordia, ac merito Christi, vnde omnis voluntas, ac perfectio bonorum operum nobis promanat.

Interim tamen & hoc quoque verum est, fatendum nobis esse, quantum ad nos ipsos & bona nostra opera pertinet, quatenus à nobis proficiuntur, & legi diuinæ satisfacere non possunt, quod nihil aliud quàm iram & indignationem mereamur, ac semper debeamus orare cum omnibus sanctis, *Remitte nobis debita nostra: & Ne intres in iudicium cum seruo tuo, coram te enim non iustificabitur omnis viuens.* Merito igitur Aduersarij hanc quoque Reprehensionem omisissent.

Tertia Accusationis pars.

De dubitatione inter orandum.

CAP. XXXVII.

TERtia Accusatio est, de Trepidatione & dubitatione inter Orandum, quam Liber Reformationis dicat magnum esse peccatum: quod Christus non doceat, sed moneat trepidantes & dubitantes, vt orent, *Domine, adauge nobis fidem.* Adhæc Petrus dubitanter Simoni Mago dixisse, *Roga Deum, si forte ubi remittatur hæc cogitatio cordis tui.* Cyprianum quoque monere, Eos qui magna & graua crimina post Baptismum inciderunt, ne de misericordia Domini desperent, nec tamen iam veniam sibi vendicent.

Responsio.

CHRISTUS Dominus noster inquit, *Quacunque orantes petitis, credite & accipietis, & erunt vobis.* Marc. II. Vnde & D. Iacobus inquit, *Orandum esse cum fiducia sine ulla hesitatione, eò, quod is qui dubitat, similis sit fluctui maris, qui ventis impellitur, & vir animo duplici nihil accipiat à Domino, &c.* Iacob. I. Nunquid igitur non ingens peccatum est, contra tam claras permissiones & mandata Christi inter orandum dubitare?

Quoniam autem fides in nobis adeò debilis & infirma est, vt fieri non possit quin dubitemus, orandum certè nobis est, vt Deus fidem nostram adaugeat, quemadmodum fecerunt Apostoli. Luc. 17. Nilominus tamen debemus, & pro ingenti peccato agnoscere, quod de æterno & solum certo atque indubitato Dei vllum nobis dubium suboritur. Necesse enim est vt Deum, qui æternitas est, de mendacio suspectum habeamus, quando de manifesto verbo eius, & euidentissimis promissionibus dubitamus, iisque non firmissimam fidem adhibemus.

Quod verò Petrus Simonem Magum, sicut & Ioël vniuersum populum Israëliticum non continuò de exauditione consolatus est, sed di-

xit, *Si forte exaudiat vos Dominus*: non ideo Propheta & Apostolus ille docere voluerunt, dubitandum esse in oratione, sed ipsi potius dubitarunt, utrum homines isti rectè orarent, annon. Etenim apertè dixit Dominus, *Quicquid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis, & ego faciam vobis.* Ioan. 14. & 16. Sic neque Cyprianus voluit, quod lapsi in Oratione dubitare deberent, sed hoc in eis damnat, quòd plenam veniam, & reconciliationem cum Christo atque Ecclesia sibi vendicabat, antequàm ab Ecclesia absoluti essent.

Quamobrem inter orandum de benigna exauditione per Christum dubitare, ingens peccatum est: semper enim abnegationem Dei in se habet. Verum de nobis ipsis, & impura oratione nostra, quandoquidem nunquam firmiter in nomine Christi oramus, dubitare, ac pusillanimes esse, id bonum est: modò nosmetipsos in Christo Domino refocillamus, qui aduocatus noster apud Patrem esse, omniàque nobis impetrare vult, per quem etiam perpetuo pro augmento fidei orare debemus. Qua de re liber prolixè docet. Legatur locus.

Quin & hæc quoque ex manifestè improbis calumniis vna est. Vbi enim liber ponit, Eum qui se exaudiri à Deo dubitat, dubitare etiam, utrum Deus verax sit, pro eo supposuerunt Aduersarij: Eum qui utrum statim Deus suas preces exaudiat, dubitauerit, dubitare de hoc quoque an Deus sit verax. An non appositio vocabuli (statim) manifesta deprauatio est? Quasi liber vellet eos condemnare, qui dubitant, utrum Deus statim velit illis omnia largiri, quæ petunt. Sæpenumerò precamur pro rebus temporalibus, quæ utrum nobis vtilis sint, ignoramus. Quare igitur non etiam dubitarem, an Deus sit eas nobis largiturus? Verum pro talibus rebus, siquidem in nomine Christi oremus, non precamur simpliciter, & sine conditione, sed semper adiungimus. Quatenus nobis conducant ad gloriam Dei. *Sanctificetur nomen tuum, Adueniat regnum tuum*, semper in omni fideli preceatione præcedunt: & iuxta hæc oratio de Pane quotidiano temperanda est. Cæterum non hac de re illis agendum est, alioquin Calumniis suis facilè superfederent.

Quarta pars huius Accusationis.

Quomodo Oratio intercederit.

CAP. XXXVIII.

VART A Accusatio est, librum queri, ac si Christianus orandi mos penitus, iaceatque extinctus, adeò vt vix vllus in Ecclesia rectè & Christianè oret, Cum tamen perpetuò doctum sit, Deum in rebus omnibus, & in quacunque necessitate inuocari debere per Christum, id quod testatur Collectio.

Responsio.

Q Vicunque non alioquin Christianæ Reformationi repugnat, is gloriã dabit Deo quod verè Christiana Oratio horribiliter intercederit.